

Karkó Ádám

Napszak

mert valami elhúzott mellőled az ágyból
egy szikra napsütés az éjszakában –
neked alvás volt számomra ez volt az ebéd
mert ebédidőben az emberek áhítoznak
s ájtatos énekeket zengenek
hol ódában hol himnuszban hol egy karóra
kattanására amit a dobozban hordasz
lázadás volt ez nem ellened
valami deklarált étvágy ellen
álom azt hiszem az volt
kemény reccsenések az ágyon
friss ágyneműhuzat
hogymit nem írtam alá a szerződésben
bontásra nincs lehetőség
töretlen éjszaka ez
tört fények között
csak a karóra ketyeg mint a bomba
tudod az idő az
és a konvektor zörög
hogymit a kinti világ jobban
érezze magát mint
ez itt
sárga az ég alja

KARKÓ ÁDÁM (1997) költő. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészet- és Társadalomtudományi Karán, magyar-történelem szakon tanul.

Erkély

éjfél van az erkélyen ülök
most halkul el a város
egy óra telefonálunk
két óra nem bírjuk letenni
hat óra világosodik
a szemembe süt a nap
a hegytetőn már izzad a Turul
nyolc óra a csomagom kész
Pestig még van klíma
tíz óra az Alföld közepe
a búzatáblák hangosak
felém néznek a napraforgók
dél ebédelek egy csabai
étteremben ritkán írsz
két óra megérkeztem
a vakolatnak nincs hova
omlania
a régi otthonban
hideg lázzal égek
dolgozunk írás dal
képek az életünkből
a falon kezeink nyoma még
hat óra a helyi kocsmában
a lakat kulcsa évek óta elveszett
a lakat helyi látványosság
hívsz felveszem
tíz óra újra Pest
metrón állok
tizenegy óra a kórházban
berohanok ott fekszel
percek múltán
kitámolygok csapzottan
pad hiányában egy padkán ülök
a hátamra hűl a veríték
kopott cipőm hanyag zakómm
éjfelek szünni nem akarón